

talpalva is forrásra talált, hangok,
aritmiák, ízek fanyarát leli,
ott lábál, ahol teremve por
taposódik borszülő örömmé.

ZÉRÓ FELETT

Még nyílnak a sínen a rozsdavirágok,
Még biztonsági őrök a forgalmi iroda előtt.
De látod, a terület pontos határa sem tisztázott,
Már lakat alá tették a melegedőt.
Még utas szívemben a lángsugarú MÁV,
Még zakatol benne a hátramenet.
De nem tolatunk, nem is csatlakozunk már,
A sínre is hiába hajtánám fejemet.

Befagynak a váltók, éjjel mínusz húsz fokot mértek.
A pályaudvarokról is késve indítanak.
Csak egy hajtány volt, meg ipari vágány az élet.
Deres fejem elfér hő kebled alatt.
De mondd: mit akarsz még, a hőhatásod
Megigézi, lám, a sóvárgó természetet.
Harmadnapra mediterrán nap süt, és sosem látott
Rekordot fut a higanyszál a zéró felett.

SZOBROK A DUNÁNÁL

A szobrokat kisöpri mind a korszak,
Vlagyimir mellé jó Attila ül,
a Léna-parton Ravelszki kopogtat,
hisz Mihály sem maradhat tétlenül.
A világ vagyok – minden, ami volt, van:
ezt Lajos is mondhatta volna ám.
A honfglalók győznek velem holtan
és köztük lesz sok lelkes unokám.

*Árpád és Zalán, Werbőczy és Dózsa –
Mihály és István, Attila s Gyula
e szívben, mely e multnak már adósa
– korszorúér-tágító kapszula.
A szelíd jövőn öltre megy a korszak,
a karos mérleg hintázni tanul,
a versmunkás „lágy hullám”-ot lobogtat,
én maradnék a rakparton, alul.*

TE ITT VAGY

A csendet átüti a diszkrét tik-tak,
a hűtő is bekapcsol csendesen,
laptopom felszuszog, mint aki titkot
rejt lapja mélyén, s várja, meglesem.
A nagy vihar ma késik, szürke kúszik
helyére mindenütt és szétterül.
A film lelassul, nem jut el a túszig,
de túsul ejt, és minden kiderül.
A moratórium lejárt, a vádat
már nem sziszegve mondd ki, csak úgy.
A napi megvonások közt a vállad
nem moogtad, ne legyen több tanúd.
Kit megbántottál, rég halott. Te itt vagy.
A diszkrét csendet átüti a tik-tak.

*

A csendet átüti a diszkrét tik-tak,
a hűtőrendszer nem vált taktikát.
Kompresszorod keringtet, s néha, hipp-hopp,
elégnek ítéli a túlnyomást.
A párologtatás ma csúszik, köd száll
a fák közé, a talaj menti fagy
felenged lassan, és a fű között már
egy felhevült futócipő szalad.
A haladékidő, lám, eddig tartott,
de ismételten keringésre int,
az önvád sem lehet hosszan kitartott,
nem fedezi az elrontott rutint.
Kit megbántottál, én vagyok, te bikkmack.
A diszkrét csendet átüti a tik-tak.